

DOBLER ANITA

Tükör

Boszorkány-tükröm mutatja: szép vagyok.

Jól megnézem: nem kicsit – nagyon.

Hibás vagyok: ember.

Ember vagyok, múlhatatlan,

lény, ami megfoghatatlan.

Az vagyok, minek teremtettél,

hulló könnyed vagyok

s múló kacajod talán.

Ember... az egyetlen,

a megismételhetetlen,

ez vagyok... fojtó múltba fulladó.

Mondd: mi ez, ami gyötör?

Csak gyere vissza, és add vissza

nekem mindenem.

Hisz nem tettem semmit ellened,

ellenség egy tükör?

Nem... – Szeretned kellene.

Üres szoba

Minek lépjek be egy üres szobába,

másoknak kihalt, poros otthonába?

Miért jó az, ha fekhettek idegen ágyban,

néma idegenek tapsviharában?

Nem, nem aggaszt, ha egyedül vagyok,

fetregek megsebezve, mint megfagyott

kis ág, mit nem gyógyít a félelem,

s altatót dúdol nekem a suta végtelen.

„Élt 24 évet...”

Ím, lehullott cseppje napodnak,
amit adtál, orvul visszavetted,
s már nem számíthatok rád.
Hulló könnyem minden
büntől felold, emberek
kopott szellője ezt nem érti meg.
Csodákra vártunk...
S most rettegve nézlek:
mint messziről jött,
ismeretlen bakát.
Tértelen árad ez a szó,
kisértő félelem, ártani nem tudó.
Megszépülsz, mint kristálytisza tó,
halkan könnybe fulladó.
Milyen szobába léptél be?
Vesztetül kereslek gyermekem
megkeserült panaszában,
emlék lettél. Egy férfivá lett fiú,
fehérre fagyott arcom kendőmbé rejtem..
Úgy kérnélek, maradj itt,
de látom, már hiába..
Értelmetlen menekültél,
mondd: ide siettél?
Motoron szálló bánat:
a semmi... Csak ez maradt utánad.

Vigasságok

Talán többet látnék belőled e tiltott vigalomban,
rosszul beidegzett kórság lohol nyomomban.
Még a koldus is röhög rajtam, s itt hagy egy fillér nélkül,
leköpi hamis pénzem, már hasztalan bizonygatom,
hogy én egy királylány vagyok titokban ...

Pogány ima

Hát, igen... még pogánynak is rossz vagyok,
hisz nem tudok nem hinni Istenemben.

Mert belevéste létét értelmembe,
olyan szépen és csendben,
amilyen szépen száll a por...

Még térdelni is tudok, s így szólok:
ne tartson meg engem e Föld,
ha nincs hova visszatérnem,
s halovány keresztet vetek –
gyáva vagyok, tudom, és nem is vétlen.
Befújja ágyam fagyos lélegzetem,
mindegy, ki vagy, s hogy én ki vagyok,
már az is mindegy nekem.

Nem vagyok senkinek rokona.
Nem vagyok gazdának jó bora.
Nem vagyok békét színlelő,
nem vagyok sem balga, sem jópofa.
Összerak engem ez a templom,
passzol ide minden részem,
érezem, ahogy hitem kis csöppekké hasad.
Köszöntenek engem, mint jó ismerőst,
kezembe ráncos kezek kúsznak,
pogány ima ez, vagy csak motyogásom
kong körülöttem, nem számít, ha
senki sem érti, nekem ez elég,
ez a csönd – lelkeim doktora.

Szerelmek

Majd úgy csinálunk, mint a szerelmesek...
Kéz a kézben, tenyerünk a semmivel tele,
s komiskodva eltaszítjuk egymást. – Ugye,
rendben vagyunk? – nyögöd fülemben édesen...

Madarak

Csak úgy szállnak ezek a madarak csendben,
sejtelmes titokban csak mennek,
titokban repülnek valahová.
Zajtalan suhogással ver szárnyuk
örvényt, s nem szólnak hozzám.
Kihűlő ritmus, halott dal szól,
többé már nem is kérlek...
Bár lehetnék apád, ki szeretne, ha alszol,
s szeretne, ha ébredsz.
Vagy lehetnék nesztelen, nyugvó ágy,
vagy lehetnék hontalan madár.
Tán lehetnék apád helyett apád.
Dühödten csapok bele vizedbe,
megyek egyre körbe-körbe,
és földhöz csapom magam,
megtöröm testem záptojását.
Talán semmi vagyok, kitagadott,
olvasni sem tudó...
Ölelj. Ezt így akarom.
Kardot tartó jobb kezem
leköpték, de ez nem fáj.
Miért is jajgatok? Fogatlan vének,
amit visszakérnek, nekik adom.
Gyáva vagyok... és félek.
Enyéme e hontalan csillagok.

Ébredés

Összezárom szempillámat, s kulcsát eldobom.
Mi újraálmodta magát bennem, nem áll talpra,
bújnék égő bokorba sunyi szégyenemben,
behúzott nyakkal, némán bámulok bele a napba:
– ha kellenék sem érnék vissza virradatra...